

Emlékeztek-e cimborák?

*Úgy jöttem ide egy elmerült, tűnő nyáron:
Bordáimon az éhkopp ujja zongorált.
Nem volt se pénzem, se istenem, se párom, —
Csak ti, itt-talált, lelkes, szíves cimborák.*

*... Félkiló avas szalonna, újságpapírban,
Meg tán két hókadts kis fonottkaláncs...
S még az este anyáméknak levelet írtam, —
Emlékezhetek, régi, kedves cimborák.*

*Meghitt fészünk volt ott, a Kenyér-utca mellett,
És egyikünk se cserélte volna otthonát.
Gazdagok voltunk, bár tán mozira sem tellett, —
Így volt-e, régi, ifjú cimborák?*

*Akkor még a szívünkről peregtek gyöngyökként
Szedő ujjain a halk kis ólomlapocskák.
Aztán el-elmaradoztunk. Valami történt...
Mint mikor gyerek fölött a könyvet becsukják.*

*Csak a szél sirt már este vak ablakredőnyön,
Beszórta hozzám a falvak langy porát,
S elborongtam az elhagyott otthoni őszön,
Mint forró nappalon hűlő éjszakák...*

*És egy ilyen éjen úgy fogott át a bánat,
Mint hirtelen dér a kertben gyöngye dáliát:
Bús fők meredtek felém, arcukon alázat,
S ott fénylettem szemükben én, a szép nagydiák.*

*... Láttam Borcsa nénit, ki útravalóm adta,
Ahogy indulásomkor hozzánk átszaladt...
Csak annyi volt, mint ujj begyén tű gyöngye karca,
Mint futó fény holt szobán, illó pillanat, —*

*És ezt a képet örökre szívembe zártam,
Mint zengő rím biztos folyamba szép vers sorát,
Ne sajnáljatok hát itt, e vállalt magányban,
Elkószált éveim, s ti messzi cimborák.*

Újvidék, 1954 szeptember 15.

Fehér Ferenc